

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΜΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' / 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 388

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Θ Ε Ι Ο Σ Α Ξ Ω Ν

Νῶ ὁ μεθυστικός λιβανω-
τός τῆς Ἀνοίξεως ἀνέρχεται
πρὸς τὸν Δημιουργὸν τῆς
Φύσεως, ὡς ἐκδήλωσις εὐ-
γνωμοσύνης καὶ οἱ πτερω-
τοὶ ὑμνηταί, τὰ πτηνὰ, ἄ-

δουν πανευφρόσυνα τὰ γοητευτικά ἄσματά
των, ἤχοῦν ἠδυμόλπως οἱ ἀργυρόηχοι κώ-
δωνες τῶν Ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ναὼν διὰ
νὰ ὑπενθυμίσουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἰ-
διαιτέραν εὐνοίαν τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ
πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Τὴν εὐνοίαν ἐκείνην, τὴν «ἐν ἀνθρώποις
εὐδοκίαν», τῆς ὁποίας ἀπαρχὴν καὶ προοί-
μιον ἀποτελεῖ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.
Χωρὶς νὰ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐντοπίσωμεν τὸ
θεῖον γεγονός, ἐν τούτοις δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἀν-
τίρρησις παρ' οὐδενός, ὅτι τὸ πλαίσιον ἐ-
νὸς τοιούτου γεγονότος ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ
θρίαμβος τῶν ὠραιότητων τῆς Φύσεως. Χα-
ρὰν εὐηγγελίσθη εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ
Γαβριήλ· ἐπεκύρωσε προαιωνίους ἐλπίδας·
ἀνεθέρμανε ναρκωμένους πόθους. Ὑπῆρξε ὡς
ἐκ τούτου ἡ Θεία Χελιδὼν τῆς Ἀγάπης
τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἔφερε τὸ μήνυμα τῆς πνευ-
ματικῆς ἀνοίξεως. Τὴν ἐπαγγελίαν τῆς πνευ-
ματικῆς αὐτῆς ἀνοίξεως ζωντανεῖ εἰς τὴν
νοσταλγικὴν καρδίαν καὶ ἡ ἀνοιξις τῆς Φύ-
σεως.

Οἱ ζέφυροι καὶ αἱ αὔραι τοῦ Μαρτίου
προσδίδουν ἰδιαίτερον μεγαλεῖον εἰς τὸ κα-

τανυκτικὸν μήνυμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὸ ὁ-
ποῖον μὲ μουσικὸν ἐκστασιασμὸν ἀπηχοῦν
οἱ κώδωνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Διὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἑλλάδα τὰ ἀρώμα-
τα καὶ ἡ γοητεία τῆς ἀνοίξεως ἀνυψώνουν
τὴν ψυχὴν τοῦ κατοικοῦ τῆς χώρας «ποῦ
ἀνθεὶ φαιδρά πορτοκαλέα, ποῦ κοκκινίζει ἡ
σταφυλὴ καὶ θάλλει ἡ ἐλαία» εἰς τὸν κόσμον
τῶν ἱερωτέρων ἀναμνήσεων· τῶν ἀναμνήσεων
ἐκείνων, ποῦ συνθέτουν τὸ ἱστορικὸν κλίμα
τοῦ παρόντος καὶ εἶναι τόσον παροῦσαι, ὅ-
σον αἱ νωπαὶ ἐντυπώσεις προσφάτων γεγο-
νότων. Γεγονότων τὰ ὁποῖα συνεκλόνησαν
μὲ τὴν σεισμικὴν των μεγαλοπρέπειαν, κα-
τέπληξαν μὲ τὴν ἐκτυφλωτικὴν των ἀκτινο-
βολίαν καὶ συνέπλεξαν μὲ τὴν δημιουργικὴν
των ἱκανότητά τὴν ἐποχὴν τοῦ νεωτέρου
Ἑλληνισμοῦ.

Ἐὰν δὲ ἡ θεία πρόνοια ἐπέλεξε τὸν
Μάρτιον τῆς Παλαιστίνης διὰ νὰ σκορπίσῃ
τὸ μεγαλεῖον τῆς χριστιανικῆς ἀνοίξεως εἰς
τὴν ναρκωμένην ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν
θλίψιν ἀνθρωπότητα, ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐζή-
τησε τὴν εὐεργετικὴν θαλπωρὴν τῆς ἀνοίξεως
αὐτῆς διὰ νὰ διαλύσῃ αἰώνων δουλικούς
παγετώνας, καὶ νὰ φυτεύσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ
χαρούμενον τοπεῖον τὴν δάφνην τῆς Δό-
ξης.

Ὡς ἀρχὴν δὲ τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι
μιάς νέας κοσμογονικῆς περιόδου διὰ τὸ Ἑ-

Η ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Υπό *Ἀντωνίου Μουσιάνου Μοναχοῦ Ἀγιορείτου*

Πολλοὶ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν, ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐκ τοῦ δημιουργηθέντος σάλλου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος καὶ τῆς ἀνοδοκαθόδου εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον προσώπων θεωρηθέντων μεμπτῶν καὶ ἀναξίων, ἤρχισαν διερωτῶμενοι: Ἐὰν Ἱερεὺς ἢ Ἀρχιερεὺς κανονικῶς μὲν χειροτονημένος καὶ ὀρθοδόξου φρονήματος ὢν, καταστήσας δὲ ἑαυτὸν ἀνάξιον διὰ τοῦ φαύλου καὶ μεμπτοῦ βίου του, ἔξη συμπαρομαρτοῦσαν ἑαυτῷ τὴν θεῖαν χάριν, καὶ ἐπομένως ἔὰν τελεσιουργῇ τὰ θεῖα Μυστήρια.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, καὶ πρὸς πληροφορίαν τῶν ἐχόντων τὴν ἀπορίαν ταύτην, συνεβουλεύθημεν τοὺς Ἀγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν τὰς δὲ γνώμας αὐτῶν παραθέτομεν ἐν συνεχείᾳ:

Θνος ἔθεσε τὴν ἡμέραν Παναγίας, τὴν 25 Μαρτίου.

Σύμπτωσις;

Ὁχι!

Σκοπιμότης;

Μάλιστα!

Σκοπιμότης, κατευθυνομένη ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν τοῦ Ἑλλήνου καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἀδιάσειστον θεμελίωσιν μιᾶς πραγματικότητος ἐπὶ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως.

Τὰ μάρμαρα τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἡ Γλαῦς τῆς Ἀθηνᾶς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ σηκώσουν τὰς ἱστορικὰς εὐθύνas ἐνὸς λαοῦ, ποῦ ἀνεγεννήθη εἰς τὸ αἷμα τοῦ Μαρτυρίου του· ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς δικάφαλος ἀετὸς τοῦ Βυζαντίου ἠδύνατο νὰ ταυνῇ τὰς μεγαλοπρεπεῖς πτέρυγας του, διότι ὁ ἀνελέητος νόμος τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως ἐξηφάνισε τὸ πολύμορφον μωσαϊκὸν τῶν ἔθνοτήτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐδέσποζε.

Ἐνα μόνον ἔθνος ἐπέζησε μὲ ἀδιάφθορον τὴν συνείδησίν του καὶ μὲ συγκεκριμένον προσανατολισμόν. Καὶ τὸ ἔθνος αὐτό, χωρὶς νὰ ἀσεβῇ πρὸς τὸ παρελθόν του, ἀντελήφθη ἐνωρὶς, ὅτι τὸ σύμβολον, ποῦ ἐκφράζει τὴν παρουσίαν του εἶναι πλέον ὁ Σταυρός!

Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις θὰ ἀποτελοῦν διὰ τὸ ἔθνος, ὅπερ ἐξῆλθε καθημαγμένον ἀπὸ τὰ τὰ «κόκκαλα τῶν ἑλλήνων τὰ ἱερά» τοὺς δύο πόλους τοῦ μοναδικοῦ

Γεννάδιος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως γράφων πρὸς τοὺς ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ὁρους Σινῆ Μοναχοὺς λέγει τὰ ἑξῆς: «Τοὺς Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς ὑμῶν ἐπιτηρεῖτε μόνον ἵνα ὦσιν Ὀρθόδοξοι καὶ μὴ διδάσκωσι δόγματα ἐναντίον τῆς ὁρθῆς πίστεως, μηδὲ τοῖς αἰρετικοῖς ἢ ἀπεσχισμένοις συλλειτουργῶσι· τὰ δὲ ἄλλα (ἥτοι τὰ ἀτομικὰ καὶ προσωπικὰ αὐτῶν ἁμαρτήματα) ἢ τῆς ἀγνοίας αὐτῶν εἴσι, καὶ συγγνώστοί· ἢ τῆς αὐτῶν προαιρέσεις καὶ αὐτοὶ μόνον ἀπολογήσονται τῷ Θεῷ». (Ἀραβ. χρονογράφ. σελ. 213).

Ἀναστάσιος ὁ Σιναιτῆς ὁ Ἅγιος Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐν τῷ «Ὁδηγῷ» αὐτοῦ σελ. 208 λέγει: «Ἐστω ὁ Ἱερεὺς μὴ σφαλλόμενος εἰς τὰ περὶ Θεοῦ δόγματα· τῶν δὲ λοιπῶν (ἥτοι τῶν ἀτομικῶν του σφαλμάτων) οὐκ εἴ σὺ αὐτοῦ δικαστὴς, εἴ ἄρα οὐκ

ἄξιος πέριξ τοῦ ὁποίου θὰ περιστρέφεται ὁ νεώτερος Ἑλληνισμός.

Ὑπὸ ποικίλα πρίσματα ἡρευνήθη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις καὶ διὰ πολλῶν «σχημάτων» διερμηνεύθη αὕτη.

Ἐν ὅμως εἶναι τὸ ἱστορικῶς βέβαιον· ὁ τεράστιος ψυχισμὸς τῶν ραγιαδῶν, δι' οὗ ἀντετράπησαν θρόνοι καὶ ἐδικαιώθησαν αἰῶνων ἐναγώνιοι προσδοκίαι δὲν ἀπητήθη οὔτε ἀπὸ τὴν συμπαράστασιν τῶν ἰσχυρῶν τῆς Εὐρώπης, συνασπισθέντων διὰ τῆς ἱερᾶς Ἐξετάσεως κατὰ παντός ἐθνικοῦ κινήματος· οὔτε τὰ ράκη, ποῦ κατεφοβισμένα ἐκινούντο ὑπὸ τὴν βαρυτάτην ἀτμόσφαιραν τῆς ἀπαισιωτέρας σκλαβιάς· οὔτε ἀπὸ τὴν τραγικὴν, πλὴν δικαιολογημένην ἐκ τοῦ ἄγχους τῆς ἀβεβαιότητος, φαγομάραν τῶν παραγόντων τῆς ἐπαναστάσεως· οὔτε ἀπὸ οἰονδήποτε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, σταθμητὸν παράγοντα.

Ὁ τεράστιος ψυχισμὸς τῶν Ἑλλήνων ἀπερροφήθη ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐκείνων καρδιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπαλλε ζωηρῶς εἰσέτι ὁ ζωογόνος παλμός τῆς πίστεως.

Ἀκριβῶς δὲ τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἀποτελῇ καὶ τὸν δείκτην τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἔθνους ἐναντι τῆς αἵματοποτίστου κληρονομίας τοῦ 1821.

Ἀλλοίμονον ἔὰν θραυσθῇ ὁ ἄξων ποῦ ἐσφυρηλατήθη εἰς τὸ καμίνι τῆς δουλείας ἀπὸ τὸ ὄμονι τῆς θελήσεως ἐνὸς λαοῦ. Τότε θὰ μείνουν μόνον οἱ μαρμαίνες δάφνες, διὰ νὰ τὰς σκουπίσῃ ὁ ὁδοκαθαριστὴς τοῦ μέλλοντος.

ἐξέστης ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐπιγινώσκεις τὸ οἰκεῖον μέτρον τε καὶ ἀξίωμα. Καὶ μὴ μοι εἶπης: ἁμαρτωλὸς ἐστὶν ὁ προσφέρων, (ὁ Ἱερεὺς δηλαδὴ) καταδικασμένος ἐστίν, ἀνάξιός ἐστι, καὶ οὐκ ἐπιφοιτᾷ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος· μὴδὲν τοιοῦτον ἐννοήσης. Ἄλλος ἐστὶν ὁ τῶν κρυπτῶν γνώστης καὶ ἐξεταστής» (δηλ. ὁ Θεός).

Ἰωάννης δὲ ὁ Μέγας Ἅγιος καὶ Πατριάρχης ὁ Χρυσόστομος ἐν τῇ Ἐρμηνείᾳ τῆς πρὸς Τιμόθεον Β' ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Λόγ. Β') λέγει: «Οὐκ οἶδας τί ἐστὶν Ἱερεὺς. Ἄγγελος Κυρίου ἐστὶ. Μὴ γὰρ τὰ ἑαυτοῦ λέγει; Εἰ καταφρονεῖς αὐτοῦ, οὐκ αὐτοῦ καταφρονεῖς, ἀλλὰ τοῦ χειροτονήσαντος αὐτὸν Θεοῦ. Καὶ πόθεν ἄλλοι οἱ Θεοὶ ἐχειροτόνησαν αὐτόν; Οὐκοῦν εἰ μὴ ταύτην ἔχεις τὴν ὑπόληψιν, ἡ ἑλπίς σου κενεῖται. Εἰ γὰρ μὴδὲν ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ δι' αὐτοῦ (τοῦ Ἱερέως δηλ.) οὔτε λουτρὸν (Βάπτισμα) ἔχεις οὔτε Μυστηρίων μετέχεις, οὔτε εὐλογιῶν ἀπολαύεις· οὐκ ἄρα Χριστιανὸς εἶ. Τί οὖν; φησί: Πάντας ὁ Θεὸς χειροτονεῖ, καὶ τοὺς ἀνάξιους; Πάντας ὁ Θεὸς οὐ χειροτονεῖ διὰ πάντων, δὲ αὐτὸς ἐνεργεῖ εἰ καὶ αὐτοὶ εἶνε ἀνάξιοι, διὰ τὸ σωθῆναι τὸν λαόν. Εἰ γὰρ δι' ὄνου, καὶ διὰ Βαλαάμ, διὰ μιᾶς ἀνθρώπου, τοῦ λαοῦ ἔνεγκεν ὁ Θεός, ἐλάλησεν, οὐ πολλῶ μᾶλλον διὰ τοῦ Ἱερέως;»

Καὶ ἄλλα τοῦ (ἐν ὁμιλίᾳ 86ῃ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην) ὁ αὐτὸς Μέγας Χρυσόστομος λέγει: «Καὶ ταῦτα λέγων, οὐκ ἀποδέχομαι τοὺς ἀνάξιους τὴν Ἱερωσύνην διοικοῦντας· ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐλεῶν καὶ δακρύων αὐτούς, οὐ μὴν διὰ τοῦτο φημί, δίκαιον εἶναι παρὰ τῶν ἀρχομένων κρίνεσθαι. **Κἂν γὰρ ὁ βίος αὐτῶν σφόδρα διαβεβλημένος ᾖ, οὐ δὲ ἂν σπαντῶ προσέχης, οὐδὲν παραβλάβῃς εἰς τὰ ἐγκειρισμένα αὐτῷ παρὰ τοῦ Θεοῦ.** Εἰ γὰρ δι' ὄνου φωνὴν ἀφρηθῆναι ἐποίησεν ὁ Θεός, καὶ διὰ μάντεως εὐλογίας πνευματικᾶς ἐχαρίσατο, καὶ ἀλόγῳ στόματι καὶ ἐν ἀκαθάρτῳ γλώττῃ τοῦ Βαλαάμ ἐνεργήσας διὰ τοὺς προσκεκρυμμένους Ἰουδαίους, πολλῶ μᾶλλον δι' ὑμᾶς τοὺς ἐγγνώμονας, εἰ καὶ σφόδρα φαῦλοι εἰσιν οἱ Ἱερεῖς, τὰ αὐτοῦ πάντα ἐργάσεται, καὶ πέμψει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Οὐδὲ γὰρ ὁ καθαρὸς ἀπὸ τῆς οικείας ἐπισπᾶται αὐτοκαθάρσους, ἀλλ' ἡ χάρις (τοῦ Θεοῦ) ἐστὶν ἡ τὸ πᾶν ἐργαζομένη· ἢ γὰρ ἐγκειρίζεται ὁ Ἱερεὺς, Θεοῦ μόνον ἐστὶ δωρεῖσθαι. ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν ἑαυτοῦ δαγείζει γλῶτταν μόνον, καὶ τὴν ἑαυτοῦ παρέχει χεῖρα. Καὶ γὰρ οὐδὲ δίκαιον ἦν διὰ τὴν ἐτέρου κακίαν, εἰς τὰ σύμβολα τῆς σωτηρίας ἡμῶν τοὺς πιστεῖ προσιόντας παραβλάπτεσθαι».

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀναγράφεται ἐν παλαιαῖς χειρογράφοις ἡ ἑξῆς ἱστορία: «Λειτουργῶν Ἱερεὺς τις, καθ' ἣν στιγμήν ὕψωνε τὰ ἅγια ἔκφω νῶν τὸ: μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε, Χριστιανὸς τις ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ζῶν, εἶδε τὸν Ἱερέα ἐκείνον φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὸν διάβολον σωματικῶς, ὥς ἱστορεῖται οὗτος εἰς τοὺς τοίχους τῶν Ἐκκλησιῶν κερασφόρος δηλαδὴ καὶ ἀποτρόπαιος.

Ταραχθεὶς ὁ Χριστιανὸς ἐκ τοῦ φρικώδους τούτου θεάματος, ὅπερ οὐδεὶς ἄλλος ἔβλεπε, καὶ ἐν ἐκστάσει μένων, βλέπει ἕτερον θαῦμα τοῦ πρώτου ἀ-

νώτερον. Χριστιανὸς γὰρ τις προσελθὼν ἵνα κοινωνήσῃ τῶν ἀρχόντων Μυστηρίων, εὐθὺς ἅμα ἐκοινωνήσεν, ἐθεάθη φέρον ἐν ἀγκάλαις τὸν Χριστὸν σωματικῶς!

Ὁ θεατὴς τῶν τεραστίων τούτων, ἔξαλλος γενόμενος, ἔπεσε πάραντα ἐπὶ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν παρακαλὼν τὸν Θεὸν διὰ τὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὰ ὁποῖα εἶδε μεγάλα μυστήρια.

Ὁ δὲ Θεός, ὁ βάθει σοφίας τὰ πάντα οἰκονομῶν καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, ἐπληροφόρησεν αὐτόν, ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶδε δὲν ἔχουσιν χρεῖαν ἐξηγήσεως, ἐπειδὴ εἶναι ἀπλουστάτα εἰς τὴν φύσιν τῶν καὶ εὐκολοεξήγητα. Διότι (εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν εὐσεβῆ Χριστιανόν) ὁ Ἱερεὺς ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ὁποίου πόρρω ἀπέχω ἐγὼ (ὁ Χριστός), ὁ Ἱερεὺς αὐτὸς ἀκολουθῶν τὰς ὑποβολὰς τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου, καὶ ὄχι τὰς ἰδικὰς μου ἐντολάς, ἔχει ἀκολουθοῦντα πάντοτε καὶ παντοῦ αὐτὸν τὸν ἀνθρωποκτόνον διάβολον συμφώνως πρὸς τὴν διὰ τὸν Ἰούδαν λεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προφήτου Δαβὶδ ἄρὰν «Κατάστησον ἐπ' αὐτὸν ἁμαρτωλόν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν ἐξέλθοι καταδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν» (ψαλμ. 108). Ὁ δὲ Χριστιανὸς προσελθὼν ἐν ἐξομολογίᾳ καὶ μετανοίᾳ, ἔλαβε τὸν Σωτήρα του καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν δισταγμὸν σου, μήπως μολύνονται τὰ ἅγια ὑπὸ χειρῶν ἀναξίου Ἱερέως κρατούμενα, **πληροφορῶ σε, ὅτι οὐδένα μολυσμόν, ἢ ῥύπον δέχονται ταῦτα**, καθὼς ὁ ἥλιος ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς γῆς τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σιστία αὐτὸ οὐ κατέλαβε. Διὰ τὸν εὐσεβῶς προσελθόντα ἡγιασθήσαν τὰ ἅγια διὰ τὸν φαῦλον Ἱερέα οὐκ ἡγιασθήσαν· οὐ δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς».

Ἐκ τῆς «Θείας Μάστιγγος» σελ. 286

Τὰ ἀνωτέρω ἀφορᾷ τὸν κανονικῶς μὲν κεχαριτωμένον καὶ ὀρθοδόξου ὄντα φρονήματος Ἱερωμένον, πλὴν ἔχοντα βάσιν φαῦλον καὶ ἀνάξιον τοῦ ἐπαγγέλματός του· περὶ δὲ τῶν Ἱερωμένων τῶν ἐχόντων φρόνημα κακὸδοξον καὶ αἰρετικόν, ἢ ἐπικοινωνούντων πνευματικῶς καὶ συλλειτουργούντων μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, ἠκούσαμεν ἐν τοῖς προσηγουμένοις τοῖς Ἁγίοις Γεννάδιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀναστάσιον τὸν Σιναίτην λέγοντας σχετικῶς· λέγει δὲ καὶ ὁ Μέγας Χρυσόστομος: «Εἴμην δόγμα ἔχει διεστραμμένον, (ὁ Ἱερεὺς ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς), **κἂν Ἄγγελος, ἢ, μὴ πείθου·** εἶδὲ ὀρθὰ διδάσκει, μὴ τῷ βίῳ πρόσχε ἀλλὰ τοῖς ῥήμασι». (Λόγ. Β' εἰς τὴν πρὸς Τιμόθεον Β').

Ἀντώνιος Μουσιάκας Μοναχὸς Ἀγιορείτης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινῶνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγρος 32 — Ἀθήναι.
(*Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Εκκλησιαστική Δ'. τῶν Νηστειῶν

(Μάρκου Θ'. 17 - 31)

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ

Δραματική ἡ κατάσταση τοῦ νέου τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Κατείχεται ἀπὸ «πνεῦμα ἄλλαν», κατελαμβάνεται ἀπὸ φοβερὰς κρίσεις· «ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ρήσει αὐτόν, καὶ ἀφροῖζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ ξηραίνεται». «Ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἀρχετὰς φοβὰς διεκινδύνευσε» ὁ νέος· «πολλάκις καὶ εἰς τὸ πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς τὰ ὕδα α, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν».

Ἡ κατάσταση αὐτὴ τοῦ νέου εἶναι μία ἀπόδειξις τῆς ὁληθρίας συμφορᾶς, ποὺ ἐπιφέρει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ Διάβολος. Ἐπιδιώκει τὴν καταστροφὴν του, τὴν ἐξόντωσίν του, ἄλλοτε μὲν παγιδεύων, ἄλλοτε πάλιν βασανίζων αὐτόν.

Ποίαν ἡδονὴν αἰσθάνεται ὁ Διάβολος ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ ἀνθρώπου διαφαίνεται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰώβ! Τὸν ἐπτώχευσε, τὸν ἀπεγύμνωσε, τοῦ ἀφῆρεσε τὰ παιδιὰ καὶ εἰς τὸ τέλος τὸν κα-

θήλωσε λεπρὸν ἐπὶ μιᾷ σωροῦ ἐκ κόπρου!

Διὰ τὸ ἔργον αὐτό, τῆς ὀλοκληρωτικῆς καταστροφῆς τοῦ Ἰώβ, ἐζήτησε τὴν παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ. «Ἀποστείλον τὴν χεῖρα σου καὶ ἅψαι πάντων, ὧν ἔχει» (Ἰώβ Α, 11) λέγει πρὸς τὸν Θεὸν ὁ Διάβολος.

Συμφορὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἡ ἁμαρτία. Σύστασις τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὀδηγεῖ εἰς ἐσχάτην κατάπτωσιν.

Ἡ ἁμαρτία ὀφείλεται μὲν εἰς τὸ αὐτεξούσιον (Συνέχεια εἰς τὴν 6ην σελίδα)

Ἀπὸ τὴν ἐσπρὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ παραρτήματος Ἀττικῆς.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΙΔΥΜΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΚΛΗΘΗΜΕΝ

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ ἡμέρα, ἡ ὁποία θὰ παραμείνῃ ὡς ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Καὶ τοῦ το διότι μέσα ἀπὸ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο θὰ ἀκούεται πάντοτε ἡ φωνὴ τῆς πανανθρωπίνου λυτρώσεως. Τῆς λυτρώσεως ἀπὸ τὸ συντριπτικὸν βῆρος τῆς ἁμαρτίας. Ἐν τοιοῦτον μῆνυμα ὅσαι χιλιάδες χρόνοι καὶ ἂν παρέλθουν θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἔχῃ διὰ τὸν ἄνθρωπον, μίαν αἰωνίαν ἐπικαιρότητα.

Ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Ἀειπαρθένου ἀναβρῦζουν τὰ κρυστάλλινα ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ τῆς λυτρώσεως. Αὐτὸς τὰ κάμνει νὰ ἀνθίζουν καὶ νὰ καρποφοροῦν πνευματικῶς. Ἄνευ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχανετο εἰς τὴν ζοφώδη καὶ ὀργιαστικὴν νύκτα τῆς ἁμαρτίας.

Ἀλλὰ ὁ Εὐαγγελισμὸς δὲν μᾶς προσφέρει μόνον τὴν λύτρωσιν. Μᾶς προσφέρει καὶ τὸ ἀγωνισμα, τὰ κίνητρα τῆς ἀσκήσεως, τὸ ἐπαθλὸν τῆς προσπάθειας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ λύτρωσις ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν δὲν γίνεται αὐτομάτως. Ὁ ἄνθρωπος δὲν σώζεται παθητικῶς. Συμμετέχει, ἀγωνίζεται, ζητεῖ διὰ νὰ εὕρῃ, αἰτεῖ διὰ νὰ λάβῃ.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ εὐθύνη μας. Εἴμεθα ἄξια τέκνα τοῦ Σαρκαθέντος Θεοῦ μόνον ὅταν ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου εἶναι τὸ μέγιστον πνευματικὸν γεγονός τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς, τὸ ὁποῖον δὲν μᾶς ἐπι-

τρέπει νὰ δώσωμεν νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις μας.

Ἀλλὰ παραλλήλως εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Ἀποτελεῖ διὰ τοὺς Ἕλληνας τὴν ὑψηλότεραν ἐθνικὴν κορυφὴν. Μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀφετηρίαν τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως ἀκούεται εἰς ἡχὸς καθαρὸς ἑορταζόντων. Καὶ τὸ μῆνυμα τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας ποὺ ἤχεϊ ἀπὸ τοὺς δρυμοὺς καὶ τὰς φάραγας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φέρει τὸ ἐνδόσημον τῆς αἰωνιότητος.

Μέσα ἀπὸ τὴν ἑλληνορθόδοξον ἐθνεγεσίαν τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 21 ἀναβρῦζει ἐπίσης εἰς ποταμὸς διαυγῆς, ὅστις ἀρδεύει τὰς πεδιάδας τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας. Ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἦτο ἀδύνατος ἡ βλάστησις καὶ ἡ συγκομιδὴ ἐθνικῶν καρπῶν. Διότι ἡ μεγάλη ἐκείνη φλόξ δὲν μᾶς ἔδωκε μόνον τὴν ἐθνικοθηρησκευτικὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ μᾶς ἐδίδασκε τρόπους ἀγώνων. Τὸ μέγιστον ἐκεῖνο γεγονός δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν μοιρολατρίαν. Ὅταν διακυβεύεται ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀγία καὶ τῆς πατρίδος ἡ ἐλευθερία, ἔχομε τὸ μέγιστον χρέος νὰ τὰ ὑπερασπιζώμεθα μὴ φειδόμενοι τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἄξια τέκνα τῶν ἡρώων ἐκείνων εἶναι, ὅσοι ἐξακολουθοῦν νὰ μάχωνται ἀδιάλλακτοι διὰ τὴν περιφρούρησιν τῶν ἀγαθῶν ποὺ δίδουν νόημα καὶ βάθος εἰς τὴν ζωὴν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

† ΗΛΙΑ ΜΗΝΙΑΤΗ

*Ἰδοὺ συλλήψει ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ
Υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ
Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ Υἱὸς
Ὑψίστου κληθήσεται. (Λουκ. Α').*

Ὁ Βασιλεὺς Σολομών, ὅπου ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅλον τὸ φῶς τῆς σοφίας, διὰ τὴν ἐρευνήσῃ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ἀφοῦ ἐθεώρησεν ὅλα, ὅσα ἐν οὐρανῷ καὶ ὅσα ἐπὶ γῆς, καὶ ἀπερασμένα καὶ παρόντα καὶ μέλλοντα, ἀπεφάσισε τέλος πάντων, πὺς εἰς τὸν κόσμον, ὑποκάτω εἰς τὸν ἥλιον, κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι νέον. «Οὐδὲν πρόσφατον ὑπὸ τὸν ἥλιον». (Ἐκκλ. 1). Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔκαμε τώρα ἓνα πρᾶγμα ὁλονὲν νέον, τὸ ὁποῖον οὔτε ἔγινεν ποτὲ εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας, οὔτε θέλει γίνεαι ποτὲ εἰς τοὺς αἰῶνας τοὺς μέλλοντας. Καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἐτελεσίουτο γήθη εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς κεχαριτωμένης Μαρίας, ἡ ὁποία εἶναι παρθένος καὶ μήτηρ, ἀλλὰ Μήτηρ Θεοῦ. Θαῦμα διπλοῦν, τὸ μεγαλύτερον ἔργον τῆς Θείας παντοδυναμίας, τὸ ὑψηλότερον μυστήριον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Παρθένος καὶ Μήτηρ. Τί παραδοξώτερον δύναται νὰ ἴδῃ εἰς τὴν κτίσιν ἢ φύσιν; Παρθένος Μήτηρ Θεοῦ. Τί θαυμασιώτερον δύναται νὰ κάμῃ ἢ θεία χάρις; Τὸ ἓνα υπερβαίνει τοὺς ὅρους τῆς φύσεως καὶ ὁμοιον ἀκόμη δὲν ἔγινεν. Τὸ ἄλλο προσβαίνει εἰς τὰ ἄκρα τῆς θείας χάριτος καὶ ὁμοιον νὰ γένῃ δὲν δύναται. Ἐκεῖνο εἶναι μέγα θαῦμα, τοῦτο εἶναι ἐπέκεινα τοῦ θαύματος. Ἀμφότερα ἀκατανόητα καὶ ὅλως Θεῖα. «Ἰδοὺ συλλήψει ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ Υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται». Τοῦτο τὸ νέον θαῦμα, μάλιστα αὐτὰ τὰ δύο θαύματα, ἓνα παρθένος καὶ Μήτηρ ἄλλο παρθένος Μήτηρ Θεοῦ, θέλω σήμερον νὰ κηρύξω, καὶ ἀκούσατε πὺς ἔγιναν ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴν ἱστορίαν....

Σιμὰ εἰς τὴν χάριν νὰ εἶναι παρθένος καὶ μήτηρ Θεοῦ, ὅπου ἔλαβεν ἡ θεόνυμφος Δέσποινα ἔχει καὶ τοῦτο, νὰ εἶναι μήτηρ τῶν Χριστιανῶν. Κάθεται ἐκ δεξιῶν τῆς θείας μεγαλειότητος ἡ βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καθὼς τὴν εἶδεν ὁ προφήτης

(Ψαλμ. 44). «Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη» Μήτηρ ἀναμέσον Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχει υἱὸν φυσικόν, διὰ τὴν γέννησιν, καὶ ἀναμέσον τῶν χριστιανῶν τοὺς ὁποῖους ἔχει ὁμοίως υἱοὺς διὰ τὴν υἱοθεσίαν. Ὅταν μεσιτεύῃ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοὺς χριστιανούς, αὕτη μεσιτεύει πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς διὰ τοὺς υἱοὺς τῆς. Λοιπὸν αὕτη παρακαλεῖ τὸν Θεὸν μετὰ τὴν παρηγορίαν, ὅσην πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ Μήτηρ πρὸς τὸν υἱόν. Καὶ παρακαλεῖ διὰ τοὺς χριστιανούς μετὰ τὴν ἀγάπην ὅσην πρέπει νὰ ἔχωσι οἱ υἱοὶ ἀπὸ τὴν μητέρα. Ἀλλὰ ἡ παρηγορία, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τοιαύτης μητρὸς εἶναι ἀπειρος. Τί δύναται ποτὲ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ μὴ λάβῃ ἀπὸ τοιοῦτον Υἱόν; Τί δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ ζητήσωμεν καὶ νὰ μὴ λάβωμεν ἀπὸ τοιαύτην μητέρα; Ὁρφανοί, ξένοι αἰχμάλωτοι, ἄρρωστοι, τεθλιμμένοι, ἁμαρτωλοί, μὴ λυπήσθε. Ἐσεῖς ἔχετε μητέρα τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνο ὅπου εἶπε πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁμιλῶντας περὶ Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς του, πὺς δηλ. «ἐν δάκρυον τῆς μητρὸς πολλὰς διαβολὰς ἐξαλείφει» ὡς εἰποῦμεν ἡμεῖς προπεπόδωστον διὰ τὴν χαριτωμένην Μαρίαν, τὴν Μητέρα μας, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Πολλαὶ εἰναι αἱ ἁμαρτίαι μας πρὸς τὸν Θεόν. Μεγάλῃ εἶναι ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς. Πλὴν ἓνα δάκρυον, ἓνας λόγος, μία μεσιτεία τῆς Θεομήτορος, ἐξαλείφει τὰς ἁμαρτίας καὶ σβένει τὴν θεῖαν ὁργήν.

Αὐτὴν τὴν πίστιν, αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ἔχομεν πρὸς σὲ Παναγία Παρθένε. Σὲ ὁμολογοῦμεν Παρθένον καὶ μητέρα, σὲ κηρύττομεν μητέρα, σὲ γνωρίζομεν μητέρα τῶν χριστιανῶν, ἀρχὴν καὶ πρόξενον τῆς σωτηρίας μας.

Ἀχ, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μήτηρ ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, ἐξέλεῃς τὸν Υἱόν σου δι' ἡμᾶς τὰ τέκνα σου καὶ ἀξίωσον τὰ τέκνα σου τῆς χάριτος καὶ βασιλείας τοῦ Υἱοῦ σου. Ἀμήν. (Ἀπόσπασμα).

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά».

Μεγάλῃ ἡ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ὡς Θρησκευτικὴ ἑορτὴ, διότι κατ' αὐτὴν ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους «τὸ ἀπ' αἰῶνος Μέγα Μυστήριον» τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος ἔγινε υἱὸς Θεοῦ κατὰ χάριν.

Μεγάλῃ εἶναι ἡ ἰδία ἡμέρα καὶ ὡς Ἐθνικὴ ἑορτὴ, διότι κατ' αὐτὴν ἀνεπετάσθη τὸ λάβαρον τῆς Ἐπανάστασεως ὑπὸ τῶν Ἡρώων ἐκείνων τοῦ 21, «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν, καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν». Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διετήρησε ἀκμαῖον τὸ Ἐθνικὸν φρόνημα τῶν Ἑλλήνων καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς δουλείας. παρὰ τὰς πιέσεις τῶν κα-

Ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῇ λιτανεῖαν τῆς εἰκόνης, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς (Καλλιπόλεως—Πειραιῶς)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

τοῦ ἀνθρώπου, προέρχεται ὁμως ἀπὸ τὸν Διάβολον, ὅστις ἐξωθεῖ διὰ παραπλανητικῶν συμβουλῶν τὸν ἄνθρωπον πρὸς αὐτήν!

Ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τῆς ἁμαρτίας ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζει εἰκόνα ἀνάλογον τοῦ νέου τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Αἱ ἡδοναὶ καὶ τὰ πάθη καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπον «κωφόν» ὥστε νὰ μὴ δέχεται τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς πολυτίμους συστάσεις τῶν ἄλλων.

Οἱ ἐλεγχοὶ τῆς συνειδήσεως τὸν μεταβάλλουν εἰς «ἄλαλον», εἰς σιωπηλὸν ἐνοχον τιτρωσκόμενον ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἀδυναμίαι «πολλάκις τὸν ρίπτουν εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὰ ὕδατα», εἰς τὰ βάραθρα δηλαδὴ τῆς καταστροφῆς.

Τέλος ἡ ἁμαρτία ἐπιδιχάζει εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν τὸν αἰώνιον θάνατον· «τὰ ὀψόνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος».

Φοβούμεθα ἴσως τὸν Διάβολον· ὄχι ὁμως τὴν ἁμαρτίαν. Ἐχομεν ἐπικινδύνως ἐξοικειωθῇ μὲ τὴν

τακτητῶν καὶ τὴν λυσσώδη προπαγάνδαν τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως. Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀναγινώσκοντος τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, πρὸ παντός διὰ τὰ ἀνόσια μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο οἱ προβατόσχημοι λύκοι τῆς Δύσεως διὰ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν Ὁρθοδόξων. Ἡ Θεία Πρόνοια ὁμως ἔταξε φρουροὺς τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης, καὶ ποιμένας τῶν λογικῶν προβάτων, ἱεράρχας ἀξιόους τῆς μεγάλης ἀποστολῆς των, οἵτινες διὰ σκληρῶν ἀγώνων διέσωσαν αὐτὰ ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἀραβικῶν λύκων τῶν αἰρέσεων. Πλείστοι ὅσοι ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῶν προβάτων ὡς καλοὶ ποιμένες. Ἡ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιβουλὴ δὲν ἔπαυσεν ὑφισταμένη καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ὅτε ὑπὸ τῶν γνωστῶν προτεσταντῶν ἐτολμήθησαν τὰ ἀνήκουστα ἐκεῖνα καὶ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα, τῆς διαλύσεως τῶν ἱερῶν Μονῶν, κ.λ.π. Ἡ αὕτῃ ἐπιβουλὴ ὑφίσταται καὶ σήμερον, κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ὁ ἀγὼν ἡμῶν εἶναι ἤδη ὑπὲρ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεως, τῆς τε Ὁρθοδοξίας, καὶ τοῦ μετ' Αὐτῆς ἀρρηκτῶς συνδεδεμένου Ἑλληνικοῦ ἡμῶν Ἔθνους. Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν, «κύκλω οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσι». Ἀς ἀρθώμεν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων.

Ἡ ἐλευθερία τὴν ὁποῖαν ἔχει τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, εἶναι «βγαλμένη ἀπ' τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά». Αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων ἀπόγονοι εἴμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ κατὰ συνέπειαν μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας. Παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον κανόνα ἡ ἱερωτέρα τῶν ἐλευθεριῶν, ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως στραγγαλίζεται. Ἡνωμένοι ὅλοι ἅς ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν κατοχύρωσιν αὐτῆς, μὲ τὴν σπαρτιατικὴν ἀπόφασιν «ἢ τᾶν, ἢ ἐπὶ τᾶς».

ἁμαρτίαν, ὥστε νὰ ὁμοιάζομεν μὲ γόητας θωπεύοντας ὄφεις!

Ἡ προσπάθεια μας ἀποβλέπει νὰ διατηρήσωμεν τὰ προσχήματα καὶ ὄχι νὰ ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Καὶ τὰ τρομακτικώτερα ἐγκλήματα τὰ ἀποφεύγομεν, οὐχὶ διότι τὰ βδελυττόμεθα, ἀλλὰ διότι φοβούμεθα τὰς συνεπείας! ὑπολογισταὶ καὶ ἐκλεκτικοὶ ἐφησυχάζομεν, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀσφραίνονται τὴν ἀθλιότητά μας.

Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἁμαρτωλότητος τοῦ ἀνθρώπου παρουσιάζει μίαν ἀναλογίαν πρὸς τὰ στάδια τῆς δαιμονοπληξίας τοῦ νέου. Ἀλαλον καὶ κωφόν τὸ ἐνοικοῦν ἀκάθαρτον πνεῦμα, ἔρριπτε αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὰ ὕδατα.

Ἀλαλος καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς ἁμαρτίας κατὰ τὸ στάδιον τοῦ ἐνόχου διαλόγου τῆς ψυχῆς μὲ τὸν πονηρὸν λογισμὸν!

Κωφεύει ἡ ψυχὴ εἰς τὰς ὑποδείξεις τοῦ φύλακος ἀγγέλου, τῶν συμβουλῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Θεοῦ Κηρύγματος.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιτευχθῇ ἡ κατοχὴ τῆς ψυχῆς τότε ἡ ριζωθεῖσα πλεον ἁμαρτία κατευθύνει τὴν βούλησιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ πῦρ τῶν ἐνόχων ἐπιθυμιῶν ἢ εἰς τὰ ὕδατα τῆς πνευματικῆς ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας!

«Οὐδεὶς ἀγαθός». Οὐδεὶς χωρὶς ἁμαρτωλότητος ὑπάρχει ὁμως ἓνας τρόπος νὰ περιορισθῇ ἡ ἁμαρτωλότης εἰς μίαν ἀπροσδιόριστον καὶ ἀσχημάτιστον ροπὴν καὶ κλίσιν.

Καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι καὶ ἐξομολόγησις καὶ ἡ ἀσκήσις!

Πρὶν τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ τὸ κωφὸν καταλάβῃ τὴν ψυχὴν μὲ ὅλας τὰς τραγικὰς συνεπείας, ὑπάρχει καιρὸς.

Ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν εἶναι μία ἢ δύο ἡμέραι, μῆνες, ἔτη. Εἶναι μία ἰσόβιος ἐπαγρύπνησις καὶ προσοχή!

Καὶ αὐτὴν τὴν ἰσόβιον ἐπαγρύπνησιν καὶ προσοχὴν τροφοδοτοῦν ἡ ἐξομολόγησις καὶ ἡ ἀσκήσις.

Κυριακὴ Ε' τῶν Νηστειῶν
(Μάρκου Ι 32 - 45)

ΣΥΓΧΥΣΙΣ ΚΑΙ ΧΑΟΣ

Ἐπιπλήττων ὁ Κύριος τοὺς δύο ἀρχομανεῖς μαθητὰς του ἐκτοξεύει κατ' αὐτῶν ἓναν δίκαιον ἔλεγχον· «οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε».

Δὲν γνωρίζετε τί γυρεύετε, τοὺς εἶπε καὶ δικαίως!

Ἐνῶ ἐκεῖνος ὠμίλει περὶ παιδῶν, περὶ Σταυροῦ περὶ φοικτῶν δοκιμασιῶν, περὶ ἀναστάσεως, ἐκεῖνοι ὁρέγονται κοσμικῶν ἀξιομάτων καὶ τὰ ἐπιζητοῦν.

Τὰ ἐπιζητοῦν δὲ κατὰ ἓνα τρόπον προκαλοῦντα τὸν φθόνον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἄλλων.

Δὲν γνωρίζετε οὔτε τί γυρεύετε, οὔτε πῶς νὰ τὸ γυρεύετε!

Ἡ ἐπιπλήξις αὐτῇ τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς δύο μαθητὰς του δύνάται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπικαίρως νὰ ἐκτοξεύηται κατὰ παντὸς ἀνθρώπου!

Τί γυρεύει ὁ ἄνθρωπος;

Οὔτε καὶ ὁ ἴδιος τὸ γνωρίζει!

Ὁ πτωχὸς ζητεῖ πλοῦτη. Ὁ πλούσιος ζητεῖ πλέ-

ον τῶν ὧσων ἔχει.

Ὁ ἄγαμος ἐπιζητεῖ γάμον. Ὁ ἔγγαμος νοσταλγεῖ ἀπαλλαγὴν ἀπ' αὐτόν!

Ὁ ἀπαίδευτος ἐπιδιώκει μόρφωσιν· ὁ ἐπιστήμων ἀναζητεῖ τὴν γαλήνην.

Ὁ ναυτικός ζηλεῖ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ποιμένου.

Ὁ ποιμὴν ἐπιζητεῖ τὴν περιπέτειαν τοῦ ναυτιλομένου.

Οἱ ἄπαιδες λυποῦνται διὰ τὴν ἀτεχνίαν τῶν, οἱ πολύτεκνοι στενάζουν ὑπὸ τὰ βάρη τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν τέκνων.

Διὰ πόλεμον ὁρῶνται οἱ μὲν, τὴν εἰρήνην ἐπιποδοῦν οἱ ἕτεροι.

Κανεῖς δὲν γνωρίζει τί γυρεύει!

Ἄλλὰ καὶ κανεῖς δὲν γνωρίζει πῶς νὰ τὸ γυρεύει.

Ἐπιστρατεύει μέσα, ἀγωνίζεται καὶ μοχθεῖ, ἰδρώνει καὶ κοπιᾷ, διὰ νὰ ἀποτρογήσῃ εἰς τὸ τέλος τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν μελαγχολίαν!

«Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε».

Πόσον ἀληθεῖς καὶ ἐπίκαιροι λοιπὸν οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Κυρίου;

Καὶ διατὶ αὐτὴ ἡ σύγχυσις καὶ τὸ χάος;

Διότι οἱ ἄνθρωποι κυνηγοῦν τὰς χμαῖρας!

Ὁ προσανατολισμὸς τῶν εἶναι ἐσφαλμένος καὶ ἡ ὀπτική τῶν ἱκανότης μυωπική!

Λημονοῦν ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε πόλιν μένουσαν».

Λημονοῦν ὅτι ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία εἶναι ἀνθηφύοντα εἰς θεοφιλεῖς καὶ ἀγαπῶσας καρδίας!

Λημονοῦν ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ὀλίγων ἐτῶν δὲν εἶναι ὁ κύριος σκοπός, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐξαγοράσωμεν τὴν πραγματικὴν μακαριότητα.

Λημονοῦν, ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι χαράδρα, ἐκφύουσα βράτους καὶ ἀκάνθας καὶ ὄχι πεδιάς ῥόδων καὶ ἰων. Πόσον ὁμῶς τραγικὰ πληρώνουν τὴν λησμοσύνην τῶν αὐτῶν;

«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ».

Ἰδοὺ τὸ μοναδικὸν αἷτημα, ἡ ἀσφαλὴς ἐπιδιώξις!

Ἄλλὰ καὶ τί περιέργον;

Ὅταν κανεῖς ζητῇ τὰ ἐπουράνια, χαίρεται καὶ τὰ ἐπίγεια!

Ὁ ἀκτῆμων ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου αἰσθάνεται ἀνέκφραστον εὐτυχίαν καὶ συνομιλεῖ μὲ ἀγνόν ἐνθουσιασμόν μὲ τὰ κρίνα καὶ τὰ πτῆνὰ τῆς ἐρήμου· ἐνῶ ὁ βαθύπλουτος τοῦ κόσμου αἰσθάνεται κουρασμένον, φοβισμένον, χωρὶς τὴν ἄνεσιν τοῦ ἐπιτυχόντος.

Ὅταν ἡ ψυχὴ γεμίσῃ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ οὐρανοῦ τότε βλέπει καὶ εἰς τὴν γῆν ὅσα ὥραϊα ὑπάρχουν. Γνωρίζει ὁμῶς τὴν φευγαλεότητα τῶν ἐπιγείων θεληγῆτρων καὶ δὲν ἐπιζητεῖ νὰ συλλάβῃ τὸν ἀντικατοπτρισμὸν τῶν ἀστέρων εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης!

Καὶ τότε γίνεται αὐτάρκης εἰς τὴν λιτότητά του πλούσιος εἰς τὴν πενίαν του. «Ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ τὰ πάντα κατέχοντες».

ΚΥΨΕΛΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΑ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ

Ὁ πλοῦσιος ἀπολογισμὸς τοῦ 1961

Ἄγλαοι ὑπῆρξαν καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος οἱ καρποὶ τῶν χριστιανικῶν ἔργων τοῦ Σωματείου «Παναγία Ὁδηγήτρια».

Ἐμπνευσμένοι καὶ ἀκούραστοι ἐργάτιδες τὰ μέλη του καλλιεργοῦν τὴν κατὰ Χριστὸν Φιλανθρωπίαν, ἀνακουφίζουν τὸν πόνον καὶ ἀναπαύουν τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους.

Τὸ σωματεῖον αὐτὸ θ' ἀπετέλει τιμὴν δι' οἶανδήποτε κίνησιν εἰς ἣν θ' ἀνῆκε, δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας αἰσθάνεται δικαίαν ὑπερηφάνειαν διότι ἐξεπήγαγε ἐκ τῶν σπλάχνων τῆς ὁ ἔμψυχος αὐτὸς ποταμὸς τῆς φιλανθρωπίας δράσεως.

Εἰς 32.740 δραχ. ἀνέρχεται τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον διετεῖται εἰς βοηθήματα ἀπόρων οἰκογενειῶν κατὰ τὸ 1961. Ἐκαλύφθησαν ἀνάγκαι φαρμακευτικῆς περιθαλψεως, ἀπεφεύχθησαν ἐξώσεις χηρῶν καὶ ὁρφανῶν καὶ ἐνισχύθησαν ἀποροὶ οἰκογενειάρχαι.

Τὰ ποσὰ διετεῖθησαν κατόπιν αὐστηρᾶς ἐξακριβώσεως ἀπὸ ἀρμόδια μέλη τοῦ σωματείου δι' ἡριθμημένων ἀποδείξεων, αἵτινες ὑπεγράφησαν δεόντως ἀπὸ τοὺς παραλήπτας μὲ ἀκριβῆ διεύθυνσιν.

Διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ σωματείου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του θὰ ὁργανωθῇ λαχειοφόρος ἀγορὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων. Εἰς τὸ Ἱδιωτ. Σχολεῖον Πιτοῦσῃ Μοσχάτου.

Ἐπίσης Ἐκάστην Δευτέραν 5—6 μ. μ. λαμβάνει χώραν Κήρυγμα εἰς τὰ μέλη τοῦ Σωματείου ἐν τοῖς γραφείοις Κάνιγγος 32.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Σωτὴρ τῆς Φιλανθρωπίας καὶ τοῦ ἔλεους, οὗτινος τὸ ἔργον ὑπηρετεῖ τὸ Σωματεῖον, ποδηγετῇ τὴν κυψελὴν αὐτὴν τῶν καλῶν ἔργων εἰς τὰς τρίβους τῆς ἀγαθοεργίας καὶ πολλὰ πλάσιάζει τὰς δυνάμεις τῶν μελῶν του ὡς τοὺς πέντε ἄρτους τῆς ἐρήμου.

Ο «ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ».

Γιὰ Σένα Παναγία μου, ἀμέτρητοι ὕμνοι,
ἀπὸ πνευματεφόρους ὕμνογράφους,
ἔχουν πλεχθῇ μὲ νόημα ὕψους καὶ βάρους,
ποὺ φέρνουνε στὸ νοῦ μας σκοτοδίνη!

Μὰ ὁ ὕμνος, ὅπου σ' ἔλους πρυτανεύει,
ποὺ θέλγει τὴν καρδιά καὶ νοῦ κυριεύει
τ' ἀγνωστοῦ ποιητῆ εἶναι ἐκεῖνος,
π' «Ἀκάθιστος» κοινῶς καλεῖται ὕμνος.

Ὡ τῆς ἐκπάγλου μεγαληγορίας
τοῦ ὑπέρπρωτου καὶ περιλάλητου ὕμνου,
πρὸς Σέ, τὴν ταπεινὴ Μητέρα Ἐκείνου!

Καί, ὦ τῆς σεμνῆς τοῦ Ποιητῆ ἀτυφίας,
π' ἀπέκρυψε τὸ μέγα ὄνομά του,
πρὸς μόνην δόξαν Σου, τῆς Ἀκράτου!

Π. ΓΑΥΦΟΣ

(† Κυπριανὸς Μοναχός)

ΜΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΦΙΟΡΑΒΑΝΤΗΣ

Πλήρης ἡμερῶν καὶ ἐναρέτου, κατὰ Χριστόν, βίου ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου ὁ πολυσέβαστος ἀδελφός Γεράσιμος Φιοραβάντης. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ι.Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς μὲ πολλὴν συγκίνησιν θὰ φέρουν πάντοτε εἰς τὴν μνήμην τῶν τὴν εὐγενὴ καὶ καλοκάγαθον φυσιογνωμίαν τοῦ ἐκλιπόντος, ὅστις ἀφήκε καρπὸν πολυτίμων τὴν εὐσεβεστάτην οἰκογένειάν του.

Αἰωνία καὶ ἀγήρων αὐτοῦ ἡ μνήμη.

Δεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Σύμπληξιν Ὁρθοδόξου μειώπου

Φαίνεται ὅτι ὁ σατανᾶς, ὅταν εὕρῃ τὴν θύραν κλεισμένην, εἰσέρχεται διὰ τοῦ παραθύρου. Περὶ καταργήσεως τοῦ μαθήματος τῶν Θεοσκευτικῶν ἐν τοῖς σχολείοις ὁ λόγος. Ὁ ἐγερθεὶς θόρυβος ἠνάγκασε τὸ Ὑπουργεῖον νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν θὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀλεθρίας εἰσηγήσεως.

Αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις ἐφάνησαν ἢ τῇθεῖσαι. Ἐφάνησαν μόνον. Διότι δύο ἐβδομάδας κατόπιν εἶδξαν ὅτι εἶχον πράγματι εἰσέλθει ἐκ τοῦ παραθύρου. Τετρακόσιοι νεοὶ καθηγῆται ἐδιορίσθησαν καὶ Θεολόγος οὐδεὶς. Τὸ σχέδιον εἶναι διαφανές. Δὲν καταργοῦνται μὲν τὰ Θεοσκευτικὰ ἀλλὰ καὶ δὲν διδάσκονται ἀπὸ ἑλλειψιν καθηγητῶν Θεολόγων. Αἱ ἀντιδράσεις τῶν τελευταίων διὰ συλλληκτηρίων καὶ διαμαρτυριῶν μέχρι στιγμῆς ἔπεσαν εἰς τὸ κενόν. Τί μέλει γενέσθαι;

Ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν ὅτι ἡ μάχη ἐκάθη. Ἡμπορεῖ νὰ κερδιθῇ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς συμπτῆσεως ἐνὸς μετώπου ὧν τῶν ὀρθοδόξων δυνάμεων τῆς ἐλληνικῆς περιοχῆς. Εἰς τοιοῦτος ἄγῶν βεβαίως θὰ εἶχεν εὐρύτερους στόχους. Ἡ ἀπειλὴ ἄλλωστε ἐναντίον τῆς Θεοσκευτικῆς ἀγωγῆς τῆς ἐλληνικῆς νεότητος εἶναι περιπτώσις μόνον τοῦ σατανικοῦ σχεδίου ἀφελληνισμού καὶ ἐκπροτεστατισμοῦ τῆς χώρας μας. Αἱ αὐτὸ καὶ ὁ ἄγῶν πρέπει νὰ στραφῇ ὅχι μόνον εἰς τὴν ἐπιδίωξιν μερικῶν ζητημάτων, ἀλλὰ εἰς τὴν στήριξιν ὁλοκλήρου τοῦ οἰκοδομήματος τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως.

Κίνδυνος Θάνατος

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ τῆς ἀναξιοπαθούσης ἐλληνικῆς νεότητος εἰς τὴν ἡθικὴν ζούγκλαν τοῦ αἰῶνος μας ἰδοὺ μία μικρὰ πτυχὴ τοῦ δράματος ὅπως τὴν ἀνασύρει τὸ καθημερινὸν ἀστυνομικὸν δελτίον.

Οἱ συλληφθέντες νεοὶ διαρροῦνται ἐγνωρίσθησαν τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ὅτε καὶ ἀπετέλεσαν τὴν σπείραν δοκιμαστέων ὅπως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑπέρων, ἐκ τῶν γκαγκστερικῶν ταινιῶν, τὰς ὁποίας παρηκολούθουν εἰς ἀθηναίους κινηματογράφους.

Αἱ αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τῆς εἰσβολῆς εἰς τὸν ἐλληνικὸν πνευματικὸν ὥρον κακοῦργον θεαμάτων καὶ ἀναγνωσμάτων, κάποιοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ πρέπει νὰ εὐθύνονται. Καὶ ἡ ὁμὴ κάποιοι ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν συμφέροντα ἀπὸ τὴν ἀποχαλίνωσιν τῆς νέας γενεᾶς. Σὺ νεπὸς εἶναι ὑποκριταί, ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξοστῶναι τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν, χωρὶς νὰ θέτουν τὰ στήθη τῶν φραγμῶν εἰς τὴν πλημμυρίδα τῶν ἀκαθάρτων ὕδατων.

Μολοντὶ τὸ ἔχον κατὰ κόρον εἴπει, δὲν διστάζομεν νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν. Ἄν δὲν στηριχθῇ, δὲν ἀναστυλῶθῇ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐλληνορθοδόξου παραδόσεως θὰ ταφῶμεν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς πνευματικῆς κατάρξεως.

Ἀνθρώπους καὶ κτῆνη σώσεις Κύριε

Μένει ἐνὸς κανεὶς διαπιστώνων ὅτι αἰσίως ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν βυζαντινῶν ἱπποδρομιῶν τῶν Πρασίνων καὶ τῶν Βενέτων καὶ εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν σύνθημα «ἄρτον καὶ θεάματα». Πρόκειται διὰ τὸ ἀχαρκτηρίστον ἄθλημα τοῦ ποδοσφαίρου. Ἡ ἄσκησις του δὲν συγκινεῖ μόνον μέχρι παραλληλῆματος καὶ ὑστερίας τερραστίας μάζας Ἑλλήνων, ἀλλὰ ἀνυψοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ κράτους εἰς τοιαύτην περιότην ὥστε νὰ καλύπτῃ ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα. Ὅτι ὅμως θὰ ἐφθάνει εἰς τὸ σημεῖον ν' ἀποτελῇ τὴν μόνην εἰδησιν τὴν ἐκπεμπομένην ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιστοῦ εἰς τὰ ποντοπόρα πλοῖα, δὲν τὸ ἐπιστεύαμεν. Χιλιάδες δηλ. Ἑλλήνων ναυτικῶν ταξιδεόντες εἰς τοὺς ὠκεανούς ἔχουν τὴν «εὐτυχίαν» νὰ πληροφροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀσφαλιστοῦ μόνον τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ποδοσφαίρου. Οἱ σοφοὶ Ἕλληνικοὶ ἐγκύφαλοι εὗρον ἐπὶ τέλος ὅτι οὐδεμία ἐθνικὴ καὶ θερησκυτικὴ εἰδησις, οὐδεμία ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ τόνωσις ἀξίζει τέσσοι, ὅσοι αἱ «συγκλονιστικαὶ» εἰδήσεις

τῶν ποδοσφαιρικῶν λακτισμάτων. Ἀνθρώπους καὶ κτῆνη σώσεις Κύριε.

Ἰδοὺ καὶ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

ΑΠΟ ΤΟ ΟΣΛΟ ταξιδεύοντας μὲ τὸ φορτηγὸν MOSSE, γράφει ὁ ραδιοτηλεγραφεὴς κ. Λεωνίδας Μιχαλακόπουλος, ἐκφράζοντας τὸ παράπονον τῶν ποντοπόρων Ἑλλήνων ναυτικῶν, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα τρόπο νὰ πληροφοροῦνται τὰ νέα τῆς πατρίδος τούς. Ὁ ἀσφαλιστὸς τοῦ ΟΤΕ (SVA) ποὺ βρίσκεται σὲ ἐπαφὴ μὲ ὅλα τὰ ποντοπόρα πλοῖα, ἐκπέμπει ἕνα δελτίον τῶν ἐκάστοτε πλοδοσφαιρικῶν ἀγώνων, ποὺ ἐνδιαφέρει, βέβαια, ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον τοὺς φιλάθλους.

Ὁ ἐπιστολογράφος προσθέτει ὅτι ὑπέβαλε, ὅταν βρισκόταν στὴν Ἀθήνα, σχετικὸν παράπονον στὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο ζητώντας τὸ ποδοσφαιρικὸν δελτίον τοῦ ἀσφαλιστοῦ τοῦ ΟΤΕ νὰ ἀντικατασταθῇ μὲ εἰδήσεις σοβαρότερες ποὺ ἐνδιαφέρουν ὅλους τοὺς ναυτικούς, οἱ ὅποιοι βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ τίς οἰκογενεῖς τούς.

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν

Ἡ περὶ πολλὰ μεριμνώσα καὶ τυρβαζοῦσα Κυβέρνησις δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀγνοῇ τὸ ἡθικὸν ἐκτρώπον τῆς ποικιλιώδους διώξεως τῶν Παλ(τ)ῶν. Μὲ πᾶρραλλὰς κατὰ τόπους ἐγκυριασπεύρεται ὅλη ἡ Ἑλλὰς διὰ παρανομίαν εἰς βάρος μας. Ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπουν παντελῶς τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐκεῖ διώκουν τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων, ἄλλοι συνιένουν ἄκομην καὶ τοὺς νεκροὺς ἐνταφιαζομένους ἀνευ τῆς κεκανονισμένης νεκροσίμου ἀκολουθίας. Τὰ συμβαινόμενα εἶναι ἀπεχθῆ. Κατανοοῦν ὅμως τερατώδη ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ διαπιστοῦται ἡ ὑπαρξὶς εἰς τὴν χώραν ἰσχυρῶς χιλιαστικῶν καὶ ἄλλων αἱρετικῶν πλοκάμων.

Κροτοῦμεν λοιπὸν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Ἡ διώξις τῶν Παλ(τ)ῶν ἔχει δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις εἰς τὴν πνευματικὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Ἄν, ὁ μὴ γένοιτο, ἀνατελῇ ἡ ἀποφρᾶς ἡμέρα τῆς ἐξοτιώσεως τῆς Ὁρθοδόξου αὐτῆς φρονήσεως ἀσφαλῶς ἡ Ἑλλὰς θὰ εἶναι ἀσθενεστερά.

Ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις ἀντιλαμβάνεται τὴν σημασίαν τοῦ λόγου αὐτοῦ ἔχει χρέος νὰ τετραμίσῃ τὸ ἡθικὸν ἐκτρώπον τῆς διώξεώς μας.

«Χριστιανικὴ Πορεία»

Ἐπιμελεσθέντες καὶ πρὸ παντὸς ἐρειδόμενον εἰς τὸ πλοῦσιον πνευματικὸν ἐπέδαφος τῆς ὀρθοδόξου Θεσσαλονικῆς ἐξεδόθη τὸ ἀδελφὸν περιοδικὸν «Χριστιανικὴ Πορεία», τὸ ὁποῖον οἰστροχηλεῖται ἀπὸ τὴν εὐσεβῇ ἐπιθυμίαν νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἀναγέννησιν τῆς χώρας μας.

Χαιρετίζοντες ἐκ βαθέων τὴν ἐκδίπλωσιν τῆς ἀδελφῆς ταύτης σημαίας τῆς Ἐκκλησίας μας εὐχόμεθα ὅπως κυματίζῃ ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἐπὶ τῶν ἐπαλάσεων τοῦ ὀρθοδόξου φρονεῖν. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου» ὑπόσχεται νὰ παρακολουθῇ μὲ συμπάθειαν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην τὰ βήματα τῆς «Πορείας» ἀφοῦ ἄλλωστε ἡ πορεία εἶναι κοινή.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ Γ.Ο.Χ. ΦΘΙΩΠΔΟΣ

Τὴν 5/18ην Μαρτίου γενομένων ἀρχαιρεισίων ἐν Λαμία πρὸς ἀνάδειξιν Διοικ. Συμβουλίου ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

Στυλιανὸς Ντόντος Πρόεδρος, Ἀλέξανδρος Ντέκος Γεν. Γραμματεὺς, Εὐσταθίου Δούκας Ἀντιπρόεδρος, Ἡλίας Βούγιας Ταμίας, Γεώργιος Κολοπήτας Ἐφορος, Σωτήριος Ἀρχοντῆς καὶ Ἰωάννης Λεονταρίδης Σύμβουλοι.

Συγχαίροντες τοὺς νεοεκλεγέντας, εὐχόμεθα αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν, ὅπως ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ διαχειρίζονται τὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς διάκονοι Θεοῦ, ἀνταποκριθῶσι πλήρως πρὸς τὴν ἁγίαν κλήσιν αὐτῶν, πρὸς δόξαν Θεοῦ.